

Timo P. Huhtinen

TOIMEKSIANTO

Romaani erästä
Pekka Ilmarisesta

Toimeksianto

*Isäni muistoksi,
äitini iloksi
ja itsenäisen Suomen kunniaksi.*

TIMO P. HUHTINEN

Toimeksianto

Romaani eräästä Pekka Ilmarisesta

© 2018 Timo P. Huhtinen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-801-276-4

ENSIMMÄINEN TAPAAMINEN

Tie alkaa siitä, mistä lähdet liikkeelle. Vastään tulevien autojen valot vilahtavat ohi, mutta ne eivät häikäise, koska aikaisesta aamusta huolimatta on jo valoisaa. Jos Pekkaa joskus pyydetäisiin kertomaan työstään, hän voisi kuvittaa esityksensä tien avulla. Ylämäkiä ilman ohituskaistoja, jyrkkiä mutkia, huonosti viitoitettuja risteyksiä, mustaa jäätä ja polanteisia pikkuteitä. Matkantekoa, taivaltamista, eteenpäin puskemista, niin kuin monissa klassikkokirjoissa. *Tie alkaa siitä, mistä lähdet liikkeelle.* Pekka puskee eteenpäin, tosin vain kuvaannollisesti, koska auto on hyvässä kunnossa, ilma on kirkas ja matka taittuu joutuisasti.

Hän on tien päällä, niin kuin pitääkin. Jokaiseen lähtemiseen sisältyy mahdollisuus kokea jotakin kokemisen arvoista, mahdollisuus tuntea elävänsä, vielä vuosien kokemusten jälkeen. Kuulostaa aavistuksen teennäiseltä, mutta niin se on. Lähdet liikkeelle arkisena aamuna, ja juuri siitä päivästä voi tulla vuoden kohokohta. Viikkoja aiemmin tehty kalenterimerkintä käynnistää tapahtumaketjun, joka ohittaa rutiinit ja ylittää odotukset. Koskaan ei voi tietää, minkälaisia haasteita saat eteesi. Haaste-sanaakin pitäisi välttää, vaikka se on pohjimmiltaan hyvä ja käyttökelpoinen sana. Pelkkä sängystä nouseminen voi olla terveelle ihmiselle haaste, mutta Pekan haasteet ovat haasteellisempia. Ei pidä sekoittaa omenoita ja appelsiineja, niin kuin englantilaiset sanovat. Keksimästään aloituksesta Pekka pitää. Se on naseva ja konkreettinen, ja samalla siihen sisältyy uusien asioiden arvoituksellisuutta ja jännitystä. Kun puhuu elämästään, saa käyttää isoja sanoja.

Juuri ennen lähtöä sattuu omituinen tapaus. Pekka on menossa ulko-ovelle, kun Nessi istuu hänen eteensä. Nessi on karkeakarvainen kettuterrieri, joka tuli heille ylivilkkaana nelivuotiaana huutulaisena edellisen omistajan sairastuttua. Käsien kirjoitettu kauppakirja on talalla sinisessä tärkeiden papereiden arkistokansiossa. Nyt Nessi on rauhoittunut täysivaltaiseksi kymmenvuotiaaksi perheenjäseneksi. Koira parhaassa iässä. Kauppakirja ja päävastuu Nessin hyvinvoinnista on Pekan nimissä, mutta kun hän aloitti konsulttina, tarvittiin Anjan apua. Pekka tekee säännöllisen epäsäännöllisesti töitä kotona. Silloin hän lähtee oman kuntonsakin takia hihnan perässä ulos nuri-sematta. Lisäksi hän yrittää hoitaa Nessin kauppaa-asiat. Muuten koira on Anjan huolenpidon varassa. Kumpikaan ei ole koskaan ottanut puheeksi, että Nessistä luovuttaisiin.

Nessi istuu hänen ja ulko-oven välissä ja katsoo häntä tutkivasti. Kun hän yrittää lähestyä ovea, Nessi siirtyy, mutta pysyy hänen edessään, ikään kuin yrittäisi estää häntä lähtemästä. Anja vie sen kohta ulos, ja sillä on varmasti hätä, mutta ei se yleensä tuolla tavalla tee. Pekka menee väkisin ovelle. Kun hän ennen oven sulkemista kääntyy, Nessikin kääntyy ja katsoo häntä niin intensiivisesti, että hänen tekisi mieli kysyä, mitä se haluaa sanoa. Nessi haukahtaa kerran. Pekka ei ole taikauskoinen, ei ainakaan kovin paljon eikä häiritsevästi, mutta Nessin käytös on outoa. Ei kai hän ole matkalla onnettomuuteen? Ei kai koira yritä varoittaa häntä? Kai hän pääsee illalla takaisin kotiin? Nessin käytös vaivaa häntä, koska koira on monta kertaa osoittanut olevansa tavattoman älykäs. Se osaa aistia hänen ja Anjan mielialat, se osaa kulkea paikoissa, joissa he eivät ole käyneet vuosiin, ja se osaa vetää alakerran vessan.

Nessin lisäksi Pekkaa vaivaa radio-ohjelma, jonka hän illalla sattui kuulemaan. Toimittaja viittasi ohimennen ivallisesti *tyypilliseen keski-ikäiseen mieheen*. Muille keskustelijoille tuntui olevan selvää,

mitä hän tarkoitti. Jonkun olisi pitänyt kyseenalaistaa. Pekka tekeytyi loukkaantuneeksi, vaikka oli yksin kotona ja vaikka toimittaja ei tiennyt hänen kuuntelevan. Tuolla tavalla puhuu *tyypillinen keski-ikäinen nainen*. Lähes kaikista keski-ikäisistä miehistä löytyy paljon hyviä ominaisuuksia, jos viitsii tarpeeksi hakea, ja nimenomaan hyvät ominaisuudet ovat tyypillisiä. Pitääkö aina olla jokin ryhmä potkittavana? Onko syrjintä luonnonlaki? Onko suvaitsevaisuus vain epänormaali ja tilapäinen seuraus tilaisuuksien puutteesta? Toimittaja olisi epäilemättä lukenut Pekalle lisärasitteeksi senkin, että hän on konsultti. Tai jopa sen, että hän joutuu työnsä vuoksi ajamaan pitkiä matkoja autolla, vaikka ei erityisesti pidä ajamisesta. Pekka vetää keuhkot täyteen ilmaa, puhalttaa synkät ajatukset ulos äänekkäästi ja pinnistää tunteakseen voimaannuttavan keski-ikäisen miehisyyden virtauksen kehossaan. Hän osaa ja tietää, koska hän lukee Anjan ostamia naistenlehtiä. Aamu on kaunis.

Nessin oudosta käytöksestä huolimatta menomatka sujuu aika-
taulun mukaan. Olo on huojentunut, kun Pekka pysäköi vieras-
paikalle toimistorakennuksen seinustalle. Hän tallentaa matka-
mittarin lukeman, kytkee puhelimen äänettömälle, nousee autosta
ja kurkottaa salkun takapenkiltä. Monta päivää kestäneet rankat
sateet loppuivat illalla, ja taivas on pilvetön. Auringonpaiste ko-
hentaa teollisuusalueen yleisilmettä. Sään ja ilmaston merkityksen
huomaa selvästi etelässä. Mikä tahansa Alicanten betonilaatikko
on pittoreski, varsinkin jos itse on lomalla ja istuu katukuppilassa
katselemassa. Pohjoisessa arkisen elämän perusvärit ovat synk-
kiä ja auringonpaiste poikkeus. Pohjoisessa pitää yrittää kovasti,
että näyttäisi edes tavalliselta. Pitää puskea kovempaa. Jokainen
suomalainen nainen ja moni mieskin tietää, että vaaditaan poik-
keuksellisia toimia ja kivenkovaa päättäväisyyttä, jos haluaa olla
hyvännäköinen räntäsateessa.

Tehdashallista kuuluu siihenää ja nakutusta. Pekka seisoo toimiston ovella ja soittaa varmuuden vuoksi kelloa, ennen kuin avaa oven. Sisäänkäynnin kummallekin puolelle on tuotu saviruukuissa keltaisia narsisseja. On mukava, että joku on ne keksinyt hankkia. Hän yrittää asiakkaan luokse mennessään hakea ympäristöstä hyviä enteitä. Jos aamulla ei jaksaa olla positiivinen, koko päivän saavutukset ovat vaarassa. Kukat piristävät, samoin auringonpaiste pilvettömältä taivaalta. Tarvitaan kukkaihmissä, jotka viitsivät ja jaksavat nähdä vaivaa ja kiinnittävät huomiota yksityiskohtiin. Täytyy kirjoittaa narsissit muistiin. Niistä voi rakentaa mihin tahansa johtamisvalmennukseen hyvän esimerkin.

- Huomenta. Ilmarisen Pekka Tehokonsulteista.
- Huomenta. Ville Laitala. Tervetuloa, astu laivaan.
- Siellä on hieno ilma, vaihteeksi.
- Juu, pääsee toivottavasti aloittelemaan grillikautta viikonlopuna. Mennään tuonne neuvotteluhuoneeseen. Saako olla kuppi kahvia?

Pekka on joskus pohtinut, voisiko kokonaisen aloitustapaamisen hoitaa pelkillä mainosten tunnuslauseilla ja sananlaskuilla.

- Kiitos, aina on tilaa vielä yhdelle.

Ville on suunnilleen samanikäinen kuin Pekka, neljän- ja viidenkymmenen välisellä liukkaalla ja kaltevalla pinnalla, mutta hän on Pekkaa huonommassa kunnossa. Painoa on kertynyt yli oman tarpeen. Liikkumista näyttää haittaavan myös vasen lonkka. Katse on terävä ja valpas. Ville puhuu nopeasti ja määrätietoisesti niin kuin mies, jolla on koko ajan kiire. Pekan silmät osuvat valtavaan teräksiseen rannekelloon. Se näyttää suurelta jopa Villen paksussa ranteessa. Rannekellon merkkiä miettiessään Pekka huomaa, että Villen oikean käden nimetön on poikki ensimmäisen nivelen kohdalta.

- Meillä on keittiössä automaatti. Otetaan kahvit siitä ensin mukaan.

Neuvotteluhuoneen pöydälle on katettu maidon ja sokerin lisäksi lautanen, johon on aseteltu kolme vaniljaviiniä. Hänen tuloonsa on valmistauduttu. Ville nostaa lautasta lähemmäs. Pekka valitsee sen, joka näyttää pienimmältä. Keltainen vaniljakastike viinerin keskellä muistuttaa pientä aurinkoa. Vaniljaviinerin sijaan niitä voisi oikeastaan nimittää aurinkoviinereiksi. Varmasti menisivät entistä paremmin kaupaksi. Kaikki normaalit ihmiset pitävät auringonpaisteesta.

- Hyvä, että pääsit tulemaan nopealla aikataululla.

- Kutsusi sattui minullekin hyvään saumaan.

Villen yritys tekee perinteistä metalliteollisuuden alihankintatyötä. Täällä ei eletä teknologisen kehityksen aallonharjalla, parrasvaloissa, otsikoissa eikä eturintamassa. Täällä puurretaan ja pakeretaan jokapäiväisen leivän eteen ja annetaan pikkuisen työntöapua hyvinvointivaltion pyörittämiseen. Tuloa edeltävien keskustelujen pohjalta Pekka tietää, että yrityksellä on lisäksi muutamia omia tuotteita, joiden myyntiä on yritetty viime vuosina kehittää. Työntekijöitä on kaksikymmentäkaksi. Ville omistaa yrityksen ja on ollut sen toimitusjohtaja perustamisesta lähtien. Yrityksen kehitys on ollut verikkaista. Kuluneen talven aikana tilanne on heikentynyt. Uusien tilausten saaminen on ollut tuskallisen vaikeaa, sen verran Pekalle selvisi ennen vierailua. Pekka haukkaa viineristä ja kulauttaa kahvia päälle. On tuoretta.

- Homma on, niin kuin puhelimessa alustavasti kerroin. Olen ajatellut, että meillä voisi olla tarpeen järjestää talon sisällä yhteishengen nostatusta. Eli motivointia ja tiimitekemisen meininkiä. Jotta ymmärrettäisiin, että ollaan kaikki samassa veneessä ja että pitää soutaa tasatahtia. Ajattelin, että sellaista voitaisiin suunnitella. Loimuvaaran Heikki sanoi, että sinulla on näissä asioissa osaamista.

- Olen Heikin kanssa samaa mieltä. Soitit oikealle henkilölle. Ajotus on hyvä. Yrityksesi on sellaisessa vaiheessa, että sisäisestä kehittämisestä voi saada paljon tehoja irti.

Heikki on Pekan vanhoja opiskelukavereita. Kun Heikki edellisenä syksynä erosi, Pekka tarjosi hänelle parin viikon kriisimajoituksen kotonaan saunakamarissa ja kuunteli Heikin vuodatukset. Niitä riitti, vaikka Heikki ei ole juopottelevaa lajia. Erossa riideltiin rahasta, jota oli liian vähän. Ei auttanut sekään, että omaisuuden määrä pienentyi neuvottelujen aikana, kun kumpikin heitteli sitä suutuspäissään ikkunasta ulos. Pekka ja Heikki tunsivat toisensa niin kaukaiselta ajalta, että he tiesivät sanomatta, mitä piti sanoa. Anja mukautui odottamattomaan vieraaseen yllättävän helposti. Haki Heikille petivaatteet, jätti heidät verannalle istumaan ja meni nukkumaan. Anjalla oli paljon muuta mietittävää, joskaan Pekka ei sitä silloin tiennyt. Anjaa huvitti, että Heikki ennen lähtöään siivosi ja kävi ostamassa valtavan kimpun iiriksiä keittiön pöydälle. Miksi iiriksiä? Myytiinkö niitäkin tarjouksessa? Vaikka ovathan ne kauniita. Pekka on varma, että hänen tapaamisensa Villen kanssa on samaa kiitollisuudenvelkaa.

Pekka toivoo, että saisi Villestä uuden asiakkaan. Vaikka työtilanne on talven aikana ollut hyvä, koko ajan pitää ajatella kalenturia eteenpäin. Kaksi hanketta on piakkoin päättymässä. Jos Villen kanssa päästään sopimukseen, siitä tulee mukava ja helppo tehtävä, josta voi riittää yksittäisiä päiviä muiden töiden lomaan pitkälle syksyyn. Villen yritys on pienempi kuin Pekan asiakkaat keskimäärin, mutta hän tekee mielellään töitä myös pienten kanssa, varsinkin jos ne tipahtavat valmiiksi paistettuina syliin. Viineristä on jäljellä kahden suupalan verran. Ville on omansa syönyt.

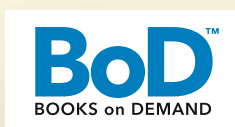
- On tärkeää, että on hyvä yhteishenki. Meillä ei nähdä sitä, että me kaikki teemme töitä samojen asioiden eteen.

Kun Pekka lähtee ensimmäisen kerran konsultoi-
maan Ville Laitalaa, hän kuvittelee saavansa mu-
kavan ja helpon työtehtävän. Pian hän huomaa
olleensa liian toiveikas. Kotonakin tulee eteen
odottamattomia tilanteita, joihin ei löydy valmiita
vastauksia. Pekka yrittää parhaansa mukaan elää
omanlaistaan hyvää arkea sekä töissä että kotona.
Välillä hän onnistuu, kunnes tavoitteet taas luiskah-
tavat hänen otteestaan.

Timo P. Huhtinen on työskennellyt pitkään yrityskon-
sulttina viestinnän, markkinoinnin ja myynnin tehtä-
vissä. Näiden kokemusten pohjalta syntyi romaani
Toimeksianto, jonka yllättävät tapahtumat ovat pe-
lottavan lähellä tosielämää.

ISBN: 978-952-801-276-4

www.bod.fi